

ALOJZ GRADNIK
1882 — (1967) — 1982

Dvogovor I.

*Ena je streha zdaj, ki naju krije
in eden za oba na mizi kruh
in eden blagi duh prebelih rjuh
in ena luč, ki iz zibelke sije.*

*Kri najina se meša, kakor zlije
in spaja v eno se oblakov puh,
kot družič z glasom glas se drug, da sluh
spozna v njih vir le ene melodije.*

*In vendar čutim tajni boj dveh struj
in da sem val, ki v bregu se razkraja
in veter, ki stremi nazaj k izvoru.*

*Kako naj duša vsa se duši daja,
ko pa še sebi samemu sem tuj
in sam s seboj v nenehajočem sporu?*

II.

*Bila sem kakor čist in trd kristal
in v dihu tvojem sem se raztopila,
bila sem gruda, ki še ni rodila
in v soncu tvojem sem pognala kal.*

*Vse sem ti dala in mi nič ni žal,
vem, kaj usode volja je in sila,
vem, kaj je teža, kaj so lahka krila,
vem, da le veter bežen si in val.*

*Če pa si veter in bežiš naprej,
če sam ne veš, da s sabo v vse daljine
odnašaš liste mojih mladih vej,*

*in da, če val si v bregu, se drobi
in plava s tabo drob moje prsti
in pada v tvoje temne globočine.*